

தொல்காப்பியமும் தொல்காப்பியரும்

கு.செந்தமிழ்செல்வி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை, அரசு மகளிர் கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி,
ஓரத்தநாடு - 614 625, தமிழ்நாடு.

முனைவர் தே.வீ.சுமதி
நெறியாளர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
உதவிப்பேராசிரியர் (தமிழ்),
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024 தமிழ்நாடு.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தொல்காப்பியமும் தொல்காப்பியரும் என்னும் இவ்வாய்வு கட்டுரையில் தொல்காப்பியத்தின் தொன்மையையும் அதன் சிறப்புகளையும் மேலும் தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழியின் வரலாற்று பெட்டகம் என்பதையும் தொல்காப்பியமே தமிழின் தொன்மையை உலகறியச் செய்யும் நூல் என்பதையும் பல அறிஞர் பெருமக்களும் ஆசிரியர்களும் கூறியுள்ளதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. பின்னர் தொல்காப்பியர் பற்றிய செய்திகளும் அவரது பெயர்க்காரணம் பற்றிய செய்திகளும், தொல்காப்பியத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் வடமொழி சார்ந்த உரைகள் பற்றியும் ஆராய்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

தமிழ் மொழியின் முதல் நூலாக மூலநூலாக விளங்குவதும் தமிழிலக்கணங்களில் தனக்கென தன்னிகரற்ற ஓர் இடத்தைப் பெற்று ஒப்பற்ற சிறந்த நூலாக விளங்குவதும் தொல்காப்பியமாகும். தமிழின் பெருமையையும் தமிழின் சிறப்புகளையும் அறிய உதவும் தமிழ் மக்களின் வரலாற்று பெட்டகமாக திகழ்வது தொல்காப்பியம் தமிழில் முழுமையாகக் கிடைத்த முதல் இலக்கண நூல் என்ற பெருமைக்குரியது.

தொல்காப்பியம் பற்றி அறிஞர்கள் கருத்து

தமிழின் தனித்துவத்தை எடுத்தியம்பும் நூலாக தொல்காப்பியம் விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் போன்ற செவ்வியல் நூல்கள் பல தோன்றுவதற்கு முன்னர் ஒரு செம்மையான இலக்கிய இலக்கணப் பாரம்பரியமும் அறம், பொருள், இன்பம் நிறைந்த மக்களின் பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்களும் கட்டாயம் இருந்திருக்க வேண்டும். இதனை நாம் என்ப, மொழிப, என்மனார் புலவர், புலமையோரே என்றெல்லாம் தொல்காப்பியச் செய்யுள்களில் இடம்பெறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

புலவர் குழந்தை

தொல்காப்பியத்தைவிடச் சிறந்த நூல் இந்த உலகியலேயே இல்லை என்பதை, “தொல்காப்பியம் தோன்றியதிலிருந்து தமிழ் மக்கள் அதன் ஆணைக்கு உட்பட்டே நூல் செய்து வருகின்றனர். தொல்காப்பியத்தைவிடச் சிறந்த நூலொன்று - அத்தகு பழமையும் இளமையும் பரப்பும் சிறப்பும் தெளிவும் திண்மையும் செறிவும் நிறைவும் உடைய நூலொன்று - உலகிலுள்ள வேறு எந்த ஒரு மொழியிலும் இல்லை என்பது ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் முடிவு. எனவே, தொல்காப்பியம் ஓர் ஒப்பிலா உயர்தமிழ் நூலென்பது தெள்ளத் தெளிந்த உண்மையாம்” (புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பக்.14) என்று புலவர் குழந்தை குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும், தொல்காப்பியத்தின் பெருமையையும் தமிழின் சிறப்பையும் தொல்காப்பியமே தமிழரின் அரண் என்பதையும் “தொல்காப்பியம், தமிழர் வாழ்வென்னும் தண்டாமரைக் குளத்தின் தகராத் தடங்கரை! ஒப்புயர்வில்லா ஒழுக்கக் களஞ்சியம்! பழந்தமிழ் மக்களின் வரலாற்றுக் கண்ணாடி! நமக்காக நமது முன்னையோர் ஈட்டி வைத்த எய்ப்பினில் வைப்பு! பழமைக்குப் பழமை புதுமைக்குப் புதுமை. அறிவியற் சர்க்கரை! அரும்பொருட் பெரும்பேழை! இன்பத்தின் இருக்கை! அன்புத்தேன் வருக்கை! செந்தமிழின் செவிலித்தாய்! எந்தமிழர் இனிமைச் சேய்! தமிழர் வாழ்வின் தகையரண்! தமிழரைத் தாழ்த்திக் கூறுவோரைத் தாக்கும் தனித்தொளிர்ந்தரு தகைமிகு படைக்கலம்!” (புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பக்.15-16) என்று புலவர் குழந்தை கூறும் அடிகளின் வாயிலாக அறியலாம்.

ச.அகத்தியலிங்கம்

இவர் தொல்காப்பியம் பற்றி கூறும்பொழுது “கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் மைல்கல். தமிழக வரலாற்றிலேயே ஒரு மகத்தான நூற்றாண்டு அது! தொல்காப்பியம் என்னும் பேரிலக்கணப் பெருநூல் தோன்றிய நூற்றாண்டு” (ச.அகத்தியலிங்கம், தொல்காப்பிய உருவாக்கம், பக்.09) என்றும், “தமிழ்மொழி வேறு, ஆரிய மொழி வேறு, தமிழ் இலக்கியப் போக்கு வேறு, கொள்கை வேறு, சமஸ்கிருத மொழி இலக்கியப் போக்கு வேறு, கொள்கை வேறு என்பதை ஒருங்கே ஒரே இடத்தில், ஒரே நூலில் சுட்டிக்காட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்ற துடிப்பின் காரணமாக எழுந்ததே தொல்காப்பியம்” (ச.அகத்தியலிங்கம், தொல்காப்பிய உருவாக்கம், பக்.36) என்றும் கூறியுள்ளார்.

கு.மீனாட்சி

கு.மீனாட்சி தொல்காப்பிய உருவாக்கம் பற்றி, “வேறுமொழி இலக்கணங்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு, தமிழில் இலக்கணங்கள் எழுதினால் தமிழின் சிறப்புத் தன்மையை வெளிக்கொணர முடியாது என்பதை உணர்த்த வேண்டும். அதே சமயம் அதற்கென ஒரு சிறந்த இலக்கணம், வேறுவிதமான அடிப்படையில் உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கங்களில், தொல்காப்பியத்தை உருவாக்கியிருப்பார் என்பது தெளிவாகப் புலனாகின்றது” (கு.மீனாட்சி, தொல்காப்பியம் எழுந்ததின் நோக்கம், தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, பக்.72) என்று கூறியுள்ளார்.

மேலும், “வரலாற்றுப் பின்னணியில் இந்த நூலை ஆராயும்போது, வேற்று மொழியாளர்களுக்கு எளிதாகத் தமிழ் கற்பிக்கும் நோக்கத்துடன்தான் இந்த இலக்கணத்தை எழுதியிருப்பார்” (கு.மீனாட்சி, தொல்காப்பியம் எழுந்ததின் நோக்கம், தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, பக்.75) என்றும் கூறியுள்ளார். இதனை ஆராய்ந்து பார்த்தால் தமிழ்மொழியைக் கற்றலுக்கும் கற்பித்தலுக்கும் மூல ஆதாரமாக திகழ்வது தொல்காப்பியம் என்பதை நன்கு உணரமுடிகிறது.

க.ப.அறவாணன்

“கிரேக்கர் எழுத்து மொழியை நோக்கி இலக்கணம் படைத்தனர், ஆரியர் வாய்மொழியை நோக்கி இலக்கணம் படைத்தனர், ஆனால் தமிழர் எழுத்தையும் வாய்மொழியையும் நோக்கி இலக்கணம் படைத்தனர். தொல்காப்பியம் இந்நோக்கிலேயே எழுதப்பட்டது” (க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், பக்.42-43) என்று க.ப.அறவாணன் குறிப்பிடுவதன் மூலம் கிரேக்கர்கள் சொல்லுக்கும் தொடருக்கும் விளக்கம் தருவதற்காகவும், ஆரியர்கள் வேதங்கள் பயில்வதற்காகவும் இலக்கணம் படைத்தபொழுதிலும் தமிழர்கள் தமிழ்மொழி பற்றி அறிய அதன் எழுத்தொலிப பிறப்பியல் பற்றியும் அறிய எழுதப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது.

க.வெள்ளைவாரணர்

தொல்காப்பியம், எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய நெறிகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டது என்றும், பண்டைய காலத்தில் தமிழ்மொழி இலக்கணம் எவ்வாறு போற்றி வளரக்கப்பட்டது என்பதை இக்காலத்தவரும் அறிய பயன்படுவது என்றும், “தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் தமிழ்மொழிக்கு எக்காலத்தும் அமைய வேண்டிய இயல்பாகிய வளர்ச்சி நெறிகளை மனத்துட்கொண்டு இயற்றப்பெற்றதாகும். எழுத்தின் திறனாலும் சொல்வளத்தாலும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இருவகை வழக்கு நெறிகளாலும் தமிழ்மொழி பண்டைக் காலத்தில் எவ்வாறு இலக்கண வரம்புகோலி வளர்க்கப்பெற்றது

என்பதனை இக்காலத்தாரும் தெளிவாகவுணர்ந்து பின்பற்றுதற்குரிய இயற்றமிழிலக்கண நூலாகத் திகழ்வது இத்தொல்காப்பியம்” (க.வெள்ளைவாரணர், தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் – உரைவளம், முகவுரை, பக்.03) என்ற வெள்ளைவாரணர் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம்.

மா.கந்தசாமி

தொல்காப்பியம் பிற்காலத்துக்கு வழிகாட்டியாக எழுதப்பட்ட நூல் என்றும் இதில் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் தமிழகம் சார்ந்ததும் தமிழ் மக்கள் சார்ந்ததுமாகும் என்பதை மா.கந்தசாமி, “மிகமிகத் தொன்மையான காலத்தில் (கி.மு.1460) தமிழுக்கும், தமிழகத்துக்குமான அப்போதைக்கிருந்த பண்படுத்தப் பெற்ற நிலைகளை உணர்ந்து, பிற்காலத்துக்கு வழிகாட்டியாக இவ்விலக்கண நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன்கண் உறுதிபட வரைமுறையோடு சொல்லப்படுவதெல்லாம் தமிழகம் சார்ந்த முடிவுகளே! வேறு எங்கிருந்தும் பெற்ற தரவுகள் அல்ல” (மா.கந்தசாமி, தொல்காப்பியம் வரலாற்று நோக்கில், பக்.21) என்ற கூற்றின் மூலம் விளக்குகிறார்.

சோ.ந.கந்தசாமி

தமிழிலக்கணச் செல்வம் என்ற நூலில் சோ.ந.கந்தசாமி, “பண்டைத் தமிழ்மொழி அமைப்பினையும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலையும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் அறிந்து கொள்ளுவதற்குரிய மூல ஆவணமாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குகின்றது” (சோ.ந.கந்தசாமி, தமிழிலக்கணச் செல்வம், பக்.07) என்று கூறுவதன் மூலம் தொல்காப்பியம் பழங்கால தமிழ் மக்கள் பற்றி அறிய உதவும் மூல ஆவணமாகத் திகழ்கிறது என்பதைப் பெறமுடிகிறது.

கா.சிவத்தம்பி

“தமிழைப் பிறமொழி இலக்கிய மரபுகளிலிருந்து பிரித்துக் காட்டும் அதன் சிறப்பம்சங்களைத் தொல்காப்பியம் எடுத்துக் கூறுகிறது” (கா.சிவத்தம்பி, தமிழர் சிந்தனை மரபில் தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, பக்.58) என்றும், “ஒருருக்குத் தமிழின் அமைப்பு நெறிகள், நெளிவு சுழிகள், முக்கியப் புறநடைகள், சொல் மரபுகள் ஆகியனவற்றை எடுத்துக் கூறுவதாகவே தொல்காப்பியம் அமைகின்றது” (கா.சிவத்தம்பி, தமிழர் சிந்தனை மரபில் தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, பக்.61) என்றும் கா.சிவத்தம்பி தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு என்ற நூலில் தமிழர் சிந்தனை மரபில் தொல்காப்பியம் என்ற தலைபின்கீழ் குறிப்பிடுகிறார்.

பா.இளமாறன்

தமிழ்மொழி மனிதனின் வாழ்க்கை முறையை அகமென்றும் புறமென்றும் பகுக்கிறது. இந்த அகம் புறம் என்ற பகுப்பு முறை தொல்காப்பியத்தின் வழி பிறந்தது என்பதை, “தற்செயலாக ஏதோவாரு காரணத்தினால் தொல்காப்பியம் எமக்குக் கிடைக்கப் பெறாதிருந்து, சங்க இலக்கியம் மாத்திரமே கிடைக்கப் பெற்றிருப்பின், அந்த இலக்கியத் தொகுதி பற்றி எங்களுடைய உய்த்தறிவும் விளக்கங்களும் இன்று அத்தொகுதி பற்றி இருக்கின்ற கருத்துக்களிலிருந்து நிச்சயமாக வேறுபடும். உதாரணமாக, தொல்காப்பியம் இல்லாது சங்க இலக்கியப் பாடல்களை மாத்திரம் நாம் பெற்றிருந்திருப்போமேயானால், அகம் – புறம் பற்றிய இன்றைய நமது பிரிகோட்டு அழுத்தம் வந்திருக்க முடியாது” (பா.இளமாறன், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, பக்.128) என்று எடுத்துரைப்பதன் வழியாக அறியமுடிகிறது.

இரா.இளங்குமரனார்

இவர் தொல்காப்பியம் பற்றி, “வடவேங்கடம், தென்குமரி இடைப்பட்டதான நிலப்பரப்பில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் சமூகப் பின்புலத்தையும் வாழ்வுச்சூழலையும் மொழி அமைப்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான இவ்விலக்கணம் அவர்களின் தொன்மையினையும் அடையாளத்தினையும் செம்மொழித் தகுதியினையும் பறைசாற்றுவதற்கு இன்று மிக முக்கியத் தரவாகத் திகழ்கின்றது” (இரா.இளங்குமரனார், இலக்கண வரலாறு, பக்.46)

என்று கூறுவதன் மூலம் தமிழ் மொழியின் தமிழ் மக்களின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் தொல்காப்பியமே உலகறியச் செய்கிறது என்பதை நன்கு உணரமுடிகிறது.

வ.சுப.மாணிக்கனார்

இவர், தொல்காப்பியம் தன்னைத்தானே விளக்கிக் கொள்ளும் தனிச்சிறப்புடையது என்பதை, “தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைக் காண்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தையே இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம். தன்னைத்தானே விளக்கிக் காட்டுதற்குரிய அவ்வளவு பருமனுடையது தொல்காப்பியம்” (வ.சுப.மாணிக்கனார், தொல்காப்பியத் திறன், பக்.18) என்று குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக அறியலாம்.

தமிழண்ணல்

“தமிழ்மொழியின் எழுத்துச் சொற்பொருள் என்னும் பாகுபாட்டின் இயற்கையமைப்பினைச் சிறிதும் சிதையாது பாதுகாக்கும் உயர்ந்த குறிக்கோளுடன் இயற்றப்பெற்ற தொல்காப்பியமாகிய இந்நூல், பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களின் அமைப்பினையும் பிற்காலத்தில் தோன்றி வழங்கும் பல்வேறு இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறுபாடுகளையும் தன்பாற் கொண்டு திகழும் தனிச்சிறப்புடைய முழுமை வாய்ந்த இயற்றமிழிலக்கண நூலாகும்” (தமிழண்ணல், தொல்காப்பியர் (இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்) பக்.36) என்று கூறுவதன் மூலம் பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தொல்காப்பியம் ஊன்றுகோளாக உள்ளது என்பதை உணரலாம்.

இவ்வாறு பல அறிஞர்களும் ஆசிரியர்களும் தொல்காப்பியம் பற்றிய சிறப்புகளையும் அதன் தனித்தன்மையையும் தங்களின் நூல்களின் மூலமும் உரைகளின் மூலமும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

தொல்காப்பியம் அமைப்பு முறை

தமிழ் இலக்கணம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று வகையே அமைத்துள்ளது. மொழிக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற எழுத்துகளைப் பற்றிக் கூறுவது எழுத்திலக்கணம் என்றும், எழுத்துக்களால் உருவாகும் சொற்களைப் பற்றிக் கூறுவது சொல்லிலக்கணம் என்றும், அச்சொற்களால் பெறப்படும் பொருள்கள் பற்றியும் மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான வாழ்க்கை நெறிமுறை பற்றியும் கூறுவது பொருளிலக்கணம் என்றும் பகுக்குப்பட்டுள்ளது அப்பொருளிலக்கணத்திலேயே யாப்பிலக்கணமும் அணியிலக்கணமும் அடங்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் ஒன்பது இயல்கள் என மொத்தம் இருபத்தேழு(27) இயல்களைப் பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியர்

தமிழ்மொழியின் தொன்மையையும் அதன் இலக்கிய இலக்கண வளமையையும் உலகறியச் செய்யும் நூல் தொல்காப்பியம். இத்தொல்காப்பியத்தை இயற்றிய தொல்காப்பியர் பற்றி முழுமையாக நாம் அறிவதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை என்பதை,

“தொல்காப்பியர்தம் வரலாற்றை பகரும் சான்றுகள் எதுவும் இல்லை. அவரை அகத்தியருடன் தொடர்புபடுத்தியும் இடைச்சங்க வரலாற்றுடன் தொடர்புபடுத்தியும் உரையாசிரியர்கள், நச்சர், நக்கீரர் ஆகியோர் கூறுவனவற்றை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை” (ப. அருணாசலம், தொல்காப்பியம், பக்.13)

என்ற கூற்றின் வாயிலாக அறியலாம். இருப்பினும் தொல்காப்பியர் பற்றி சில அறிஞர் பெருமக்கள் கூறியுள்ளனர். அதாவது,

“ஒரு மிகச்சிறந்த நூல், அதை எழுதியவனை முழுவதும் இனங்காட்டுகிறது. ஆசிரியன் வேறு, நூல் வேறு என என்னும் நிலைமை நீங்கிவிடுகிறது. அவ்வாசிரியனது பண்பு, திறமை, அறிவு, பட்டறிவு எல்லாம் நூலின்வழி வெளிப்படுதலால், நாம் அவ்வாசிரியனை நூலிற் கண்டு பழகி மகிழ முடிகிறது” (தமிழண்ணல், தொல்காப்பியர், இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள், பக்.15)

என தமிழண்ணல் கூறுவதன் மூலம் தொல்காப்பியம் தன்னைத் தானே விளக்கிக் கொள்வதோடு தன்னை இயற்றிய ஆசிரியர் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கு மூல ஆவணமாக திகழ்கின்றது. மேலும்,

“தொல்காப்பியமே நாம் இன்று அறிகின்ற, பழகுகின்ற, கலந்து பேசுகின்ற, ஐயம் நீங்கித் தெளிகின்ற தொல்காப்பியராக நம்முன் இருக்கிறது. பழமையான கடல்கோளால் தமிழ் நூல்கள் பறிபோய்த் தமிழ் மக்கள் அல்லலுற்ற காலத்தே, அம்மக்களின் இலக்கியமும் பண்பாடும் அழியாமல் காத்த முதல் நூலாக அந்நூல் விளங்குகிறது. சிறந்த முறையில் அரங்கேற்றப்பெற்று, தோன்றியபோதே குற்றங்கள் நீங்கிய, செவ்விய செந்தமிழ் இலக்கண நூலெனப் போற்றப் பெற்று, இன்றளவும் நின்று நிலவுகிறது. இஃதொன்றே அதனை ஆக்கிய ஆசிரியரின் அருமை பெருமைக்குச் சான்றாய் அமைகின்றது” (தமிழண்ணல், தொல்காப்பியர், இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள், பக்.36)

என்று கூறி தொல்காப்பியமே தொல்காப்பியருக்கு ஆதாரம் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார். தொல்காப்பியம் என்ற நூலை எழுதியவர் ஆதலால் தொல்காப்பியர் என்றும், தொன்மையான காப்பியக்குடியில் பிறந்தவர் ஆதலால் தொல்காப்பியர் என்றும், பழைய காப்பியங்கள் அனைத்தையும் கற்றவர் ஆதலால் தொல்காப்பியர் என்றும் அறிஞர் பெருமக்களிடையே பலவாறு கருத்து மாறுபாடுகள் இருந்தாலும் “அஃதெங்ஙனமாயினும், தொல்காப்பியர் செய்தது தொல்காப்பியம் எனப் பெருமை கொள்வோமாக” (புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பக்.17) என்று புலவர் குழந்தை கூறுவது ஏற்புடையதாகும்.

தொல்காப்பியத்திற்கு வடமொழி சார்ந்த உரைகள்

தொல்காப்பியம் முற்றிலும் தமிழ் மொழியையும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் முறையையும் எடுத்துக்காட்டும் கால கண்ணாடியாகும். தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியரான இளம்பூரணரின் உரை அமைப்பு முழுவதும் தமிழ் மொழி சார்ந்தே இருக்கும். ஆனால் சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற உரையாசிரியர்களின் உரைகளில் வடமொழி சார்பு மிகுந்து காணப்படுகிறது. அதில் நச்சினார்க்கினியரின் உரையில் உள்ள சில வடமொழி சார்பு கருத்துகளை தற்பொழுதுக் காணலாம்.

இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்

(தொல்.பொருள்.அகம்.11.1-2)

இவ்வடிகளில் உள்ள இருவகைப் பிரிவு என்பதற்கு தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை உடன்கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும் என்று இளம்பூரணரும், வேனிற் பிரிவு, பின்பனி பிரிவு என்று சோமசுந்தர பாரதியும், கார் முதலாகக் கூறப்பெறும் அறுவகை பெரும்பொழுதும், மாலை முதலாகக் கூறப்பெறும் அறுவகை சிறுபொழுதும் ஆகிய அவ்விருவகை காலக் கூறுகள் என்று பாலசுந்தரமும், களவில் நிகழும் பிரிவு, கற்பில் நிகழும் பிரிவு என்று சிவலிங்கனாரும் கூறியுள்ளனர். நச்சினார்க்கினியர் மட்டும் நான்கு வருணத்தார்க்கும் காலிற் பிரிவும், வேளாளர்க்கு களத்திற் பிரிவும் தத்தம் நிலைமைக்கேற்ப தோன்றும் என்று வருணக்கோட்பாட்டிப்படையில் கூறியுள்ளார். இவர் கூறியுள்ள வருணப் பகுப்பிற்கான எவ்வித சான்றும் இந்நூற்பாவில் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும்,

வாய்மையும் பொய்யையும் கண்டோர்ச் சுட்டி

தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும்

(தொல்.பொருள்.அகம்.39.4-5)

இத்தொல்காப்பிய நூற்பா அடிகள் தலைவியின் உடன்போக்கின்போது தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வடிகளுக்கு இளம்பூரணர் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் காணப்பட்ட தலைவனைச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கி தலைவியை தோழி மீட்டுக்கொள்ளுதல் என்றும், சோமசுந்தர பாரதி மெய்யையும் பொய்யையும் புனைந்து கூறியும், கண்டோரைக் காட்டியும், நற்றியின் துன்பநிலைக் கருதி தலைவியை வரவேற்றுக் கொள்ளுதல் என்றும், பாலசுந்தரம், போகிய திறத்து நற்றாய் சுரத்தும் சேரியும் தேடிச் சென்ற வழி எதிர் கண்டோர் வாய்மையும் பொய்ம்மையுமாக கூறியவற்றை எண்ணி அலமந்திருக்கும் நிலையை நோக்கி அவளது துயரை ஆற்றும் வகையை மேற்கொள்ளுதல் என்றும் கூறியுள்ளனர். இவ்விளக்கங்கள் யாவும் தமிழ் மரபு சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் மட்டும் இவ்வடிகளுக்கு

மெய்யும் பெய்யும் உணர்ந்த அறிவரது தரும நூற்றுணியும் இதுவெனக் கூறிப் பின்சென்ற அவரை மீட்டற்கு நினைந்த தாயதனும் என்று வடமொழி சார்ந்து விளக்கம் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு

மறைஓர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள் (தொல்.பொருள்.களவு.92.4)

என்பதின் மூலப்பாடம் மறையோர் என்பது நச்சினார்க்கினியர் இதை மறைஓர் என இரண்டு சொல்லாகப் பிரித்து மறையோர் தேஎத்து என்பதற்கு வேதம் ஒத்துக் கூறிய மணம் எட்டனுள் என பொருள் கூறுகின்றார். மேலும், இதில் எண்வகை மணங்களைப் பற்றி விளக்கும் பொழுது அவை எவ்வருணத்தாற்கு உரியது என்பதை, களவொழுக்கம்பொது ஆதலால் அது நான்கு வருணத்தாற்கும், ஆயர் முதலியோர்க்கும் உரியது என்றும், வில்லேற்றுதல் அரசர்க்கு உரியது என்றும், இராக்கதம் அந்தணர் ஒழிந்தோர்க்கு உரியதென்றும் கூறியுள்ளார். மேலும்

பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப (தொல்.பொருள்.களவு.104)

எனும் இவ்வடியில் உள்ள பாங்கன் என்ற சொல்லின் மூலப்பாடம் பாங்கர் என்பதாகும். இதை பாங்கன் என சொல் மாற்றம் செய்து அதனை விளக்கும்போது பாங்கன் எனப்பட்டான் மணமகன் மணமகள் ஆகிய இருவருடைய கோத்திரங்களையும் நன்குணர்ந்து திருமணத்தை நடத்திவைக்கும் பார்ப்பான் என்கிறார்.

இந்நூற்பா அடிகள் எல்லாம் நச்சினார்க்கினியர் வடமொழி சார்ந்து உரை கூறியுள்ள இடங்களாகும். இவ்வாறு பல இடங்களில் நச்சினார்க்கினியரின் உரையில் ஆரிய சாயல் தெரிகிறது எனலாம். இவற்றிற்கு பின்பு வந்த சோமசுந்தர பாரதி, புலவர் குழந்தை போன்றவர்களின் உரைகளில் மறுப்புரையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

மேற்கண்ட செய்திகளின் மூலம் தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இன்றியமையாத நூல் என்பதையும் தொல்காப்பியமே தமிழரின் வரலாற்று பெட்டகம் என்பதையும் நன்குணரமுடிகிறது. மேலும் தொல்காப்பியரே தொல்காப்பியத்தை படைத்தார் என்பதற்கான தரவுகளையும் பெறமுடிகிறது. மேலும் தொல்காப்பியம் பற்றிய நச்சினார்க்கினியரின் வடமொழி சார்ந்த உரை விளக்கங்கள் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. அகத்தியலிங்கம்.ச, தொல்காப்பிய உருவாக்கம், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2001.
2. அறவாணன்.க.ப, அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2002.
3. அருணாதேவி.ஜோ, தொல்காப்பியரின் உளவியல் பார்வை, அகரம், தஞ்சாவூர், 2008.
4. இளங்குமரன்.இரா, இலக்கண வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1988.
5. இளம்பூரணர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சாரதா பதிப்பகம், 2016.
6. இளமாறன்.பா, தொல்காப்பியம் பன்முக வாசிப்பு, மாற்று, சென்னை, 2008.
7. கந்தசாமி.சோ.ந, தமிழிலக்கணச் செல்வம், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2007.
8. கந்தசாமி.மா, தொல்காப்பியம் வரலாற்று நோக்கில், ராமையா பதிப்பகம், சென்னை, 2008.
9. குழந்தை.புலவர், தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், பாரி நிலையம் சென்னை, 1968.
10. தமிழண்ணல், இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள், சாகித்ய அகாதெமி, சென்னை, 2009.
11. நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சி.கணேசையர், சுன்னாகம் அழுத்தகம், 1948.
12. வெள்ளைவாரணர்.க, தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் உரைவளம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், 1987.
13. வெள்ளைவாரணர்.க, தொல்காப்பியம் களவியல் உரைவளம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், 1987.

*****